

UZASADNIENIE

wyroku z dnia 22 kwietnia 2014 roku

Pozwem z dnia 8 maja 2014 r. (data prezentaty) Kancelaria (...) – (...) Sp. komandytowa z siedzibą w W. wniosła o zasądzenie od L. D. kwoty 8.850 zł, wraz z ustawowymi odsetkami od kwoty 7.050 zł od dnia 21 stycznia 2014 r. do dnia zapłaty oraz od kwoty 1.800 zł od dnia 21 stycznia 2014 r. do dnia zapłaty, a także o zasądzenie kosztów procesu według norm przepisanych.

W uzasadnieniu pozwu powód wskazał, że w dniu 11 czerwca 2013 r. pozwana zgłosiła się do kancelarii (...), w celu zlecenia wszczęcia, a następnie prowadzenia w jej imieniu postępowania sądowego przeciwko (...) S.A. o zadośćuczynienie w związku z wypadkiem, któremu uległa w dniu 20 stycznia 2011 r. W dniu 12 czerwca 2013 r. pozwana udzieliła pełnomocnictwa i podpisała z powodem umowę zlecenia usługi prawnej. Następnie w dniu 28 sierpnia 2013 r. powód złożył w Sądzie Okręgowym w Warszawie pozew o zasądzenie na rzecz pozwanej kwoty 76.000 zł, tytułem zadośćuczynienia. W toku prowadzonego postępowania (...) S.A. zaproponowało zawarcie ugody. Ostatecznie strony doszły do porozumienia i ustaliły następujące warunki ugody: (...) S.A. miała zapłacić na rzecz pozwanej kwotę 47.000 zł tytułem zadośćuczynienia, zwrócić koszty procesu w wysokości 1.900 zł oraz zwrócić koszty zastępstwa procesowego w kwocie 1.800 zł. Powód podniósł, że w dniu 18 grudnia 2013 r. uzyskał akceptację warunków ugody od pozwanej, a w dniu 19 grudnia 2013r. została podpisana ugoda. W dniu 7 stycznia 2014 r. pozwana otrzymała przelew kwoty zadośćuczynienia. Pismem z dnia 13 stycznia 2014 r. pozwana została poinformowana o wysokości należnego wynagrodzenia dla powoda. Z uwagi na nieuregulowanie należności przez pozwaną powód, pismem z dnia 12 lutego 2014 r. wezwał pozwaną do zapłaty. Pomimo upływu określonego terminu pozwana nie dokonała zapłaty należności (pozew k. 17-21).

W dniu 31 lipca 2014 r. Sąd Rejonowy dla m. st. Warszawy w W. I Wydział Cywilny wydał nakaz zapłaty w postępowaniu upominawczym w sprawie o sygn. akt I Nc 5687/14, w którym nakazał pozwanej aby zapłaciła na rzecz powoda kwotę dochodzoną pozwem wraz z odsetkami i kosztami procesu (nakaz zapłaty k.52).

Pozwana L. D. w skutecznie wniesionym sprzeciwie od nakazu zapłaty, zaskarżyła nakaz zapłaty w całości oraz wniosła o zasądzenie kosztów procesu według norm przepisanych. W uzasadnieniu sprzeciwu wskazała, że nie zgodziła się na warunki ugody zawartej przez powoda w jej imieniu. Podniosła, że nie została poinformowana przez powoda o podpisaniu ugody w dniu 19 grudnia 2013 r. oraz o cofnięciu pozwu w jej sprawie, co spowodowało pozbawienie pozwanej ochrony ubezpieczeniowej. Pozwana wskazała, że w jej ocenie powodowa kancelaria nienależycie wykonała swoje obowiązki, co skutkowało pozbawieniem pozwanej zabezpieczenia finansowego dla koniecznego leczenia w przyszłości (sprzeciw od nakazu zapłaty k. 61-65).

W piśmie procesowym złożonym w toku postępowania w dniu 31 marca 2015r., pozwana podniosła, że w ramach zawartej umowy zlecenia powód uprawniony był do prowadzenia sprawy pozwanej w sądzie, lecz nie był umocowany do podejmowania jakichkolwiek innych czynności, w tym do decydowania o wysokości przyznanego pozwanej zadośćuczynienia (pismo procesowe pozwanej k. 84-85).

Sąd ustalił następujący stan faktyczny:

W dniu 12 czerwca 2013 r. pomiędzy L. D. (zleceniodawcą), a Kancelarią (...) – (...) Sp. komandytowa z siedzibą w W. (zleceniobiorcą), została zawarta umowa zlecenia usługi prawnej. W ramach umowy zleceniobiorca zobowiązał się do prowadzenia w imieniu zleceniobiorcy sprawy sądowej dotyczącej wypadku zaistniałego w dniu 10 stycznia 2011 r., polegającego na upadku pozwanej na oblodzonym przystanku komunikacji miejskiej, i do uzyskania odszkodowania od podmiotu odpowiedzialnego za jego skutki (§ 1 umowy). Wynagrodzenie zleceniobiorcy strony określiły na 15% wartości wszystkich świadczeń uzyskanych na rzecz zleceniodawcy, w szczególności: zadośćuczynienia wraz z odsetkami, kosztów leczenia wraz z odsetkami oraz wszelkich innych świadczeń należnych

od podmiotu odpowiedzialnego (§ 2 ust.1). Zleceniodawca zobowiązał się do przekazania określonego wynagrodzenia na rzecz zleceniobiorcy oraz przyznanych przez sąd kosztów zastępstwa procesowego w całości (§ 3). Zleceniodawca zobowiązał się do przekazania określonego wyżej wynagrodzenia w terminie 7 dni od jego otrzymania, na wskazane w umowie konto zleceniobiorcy (§ 4). Tytułem zaliczki zleceniodawca zobowiązał się wpłacić na rzecz zleceniobiorcy kwotę 246 zł brutto, w terminie 7 dni od podpisania umowy oraz 17 zł tytułem opłaty od pełnomocnictwa (§5). Zlecenie wykonywane miało być ze szczególną starannością ze strony zleceniobiorcy (§ 6) (okoliczności niesporne potwierdzone umową zlecenia k. 31-32).

W dniu 28 sierpnia 2013 r. pełnomocnik r.pr. M. Z. z kancelarii (...) – Z. w W., działająca w imieniu L. D., złożyła pozew do Sądu Okręgowego w Warszawie IV Wydziału Cywilnego, w którym wniosła o zasądzenie od pozwanego Towarzystwa (...) S.A. V. (...) z siedzibą w W. kwoty 76.000 zł, tytułem zadośćuczynienia za krzywdę, ból, cierpienie i trwały uszczerbek na zdrowiu, wraz z ustawowymi odsetkami za zwłokę w spełnieniu świadczenia, licząc odsetki od 31 dnia od złożenia roszczeń tj. 27 lutego 2012 r. do dnia zapłaty oraz zasądzenie na rzecz L. D. od pozwanego kosztów postępowania sądowego (okoliczności niesporne; dowód: pozew k. 33-38).

W dniu 10 grudnia 2013 r. A. G., działająca w imieniu pozwanego Towarzystwa (...) S.A. V. (...) z siedzibą w W. wysłała wiadomość mailową do Ł. W. z propozycją zawarcia ugody na następujących warunkach: dopłata kwoty 40.000 zł tytułem roszczeń związanych ze zdarzeniem z dnia 10 stycznia 2011 r., zwrot połowy kosztów zastępstwa procesowego oraz zwrot połowy uiszczonej opłaty od pozwu (wiadomość mailowa k. 39).

W odpowiedzi na powyższą wiadomość B. F. w dniu 11 grudnia 2013 r. wskazała, że nie zgadza się z zasądzeniem odsetek od dnia 31 dnia od zgłoszenia roszczeń. Odnosząc się do zadośćuczynienia wskazała, że L. D. jest w stanie zaakceptować dopłatę kwoty 65.000 zł. Po negocjacjach prowadzonych drogą mailową, pełnomocnicy stron doszli w dniu 18 grudnia 2013 r. do porozumienia (wiadomości mailowe k. 40-41).

W dniu 19 grudnia 2013 r. pomiędzy L. D., reprezentowaną przez r.pr. M. O. – Z. (poszkodowaną), a Towarzystwem (...) S.A. V. (...) z siedzibą w W., została zawarta ugoda pozasądowa. W wykonaniu ugody, W. zobowiązała się do zapłaty na rzecz poszkodowanej kwoty 47.000 zł, tytułem zaspokojenia wszelkich roszczeń poszkodowanej stanowiących następstwo wypadku komunikacyjnego z dnia 10 stycznia 2011 r., kwoty 1.800 zł tytułem zwrotu kosztów zastępstwa procesowego oraz kwoty 1.900 zł tytułem zwrotu połowy uiszczonej opłaty od pozwu. Natomiast poszkodowana oświadczyła, że zapłata wyżej wskazanych kwot przez W. czyni zadość jej wszystkim roszczeniom, tak obecnym jak i przyszłym, wynikającym ze zdarzenia z dnia 10 stycznia 2011 r. i zrzeka się względem W., jak i sprawcy zdarzenia dalszych roszczeń. Wskazano w ugodzie, że w razie wątpliwości powyższe zrzeczenie obejmuje roszczenia będące na chwilę zawarcia ugody przedmiotem postępowania sądowego, jak i wszelkich roszczeń przyszłych, w tym jednorazowych i okresowych. Poszkodowana oświadczyła, że w terminie 3 dni od dnia zawarcia ugody złoży w sprawie oświadczenie o cofnięciu pozwu ze zrzeczeniem się wszelkich zawartych tam roszczeń, którego odpis przekaże (...) SA niezwłocznie, nie później niż w terminie do dnia 10 stycznia 2014 r. Płatność kwot miała nastąpić na rachunek bankowy należący do poszkodowanej po otrzymaniu przez (...) SA odpisu podpisanej przez poszkodowaną ugody, w terminie 14 dni od dnia otrzymania przez W. odpisu pisma procesowego o cofnięciu pozwu (§ 2 ugody) (okoliczności niesporne; ugoda k. 42-44).

W dniu 23 grudnia 2013 r. pełnomocnik powódki r.pr. M. Z. działając w imieniu powódki, w związku z zawartą w dniu 19 grudnia 2013 r. ugodą z pozwanym towarzystwem, cofnęła powództwo w sprawie o sygn. akt XXV C 1253/13 wraz ze zrzeczeniem się roszczeń (cofnięcie pozwu k. 72).

W dniu 7 stycznia 2013 r. L. D. w wykonaniu zawartej ugody otrzymała od ubezpieczyciela kwotę 47.000 zł, przelewem na rachunek bankowy tytułem zadośćuczynienia (okoliczność niesporna, zeznania w imieniu powoda M. O. – Z. i pozwanej utrwalone na płycie CD k. 110).

Pismem z dnia 8 stycznia 2014 r. L. D. wypowiedziała umowę zlecenia usługi prawnej Kancelarii (...) – Z. w W. oraz cofnęła udzielone pełnomocnictwo do reprezentowania jej w sprawie powództwa przeciwko Towarzystwu (...) S.A. V. (...) z siedzibą w W. (wypowiedzenie umowy zlecenia k. 77).

W dniu 13 stycznia 2014 r. Kancelaria (...) – Z. sp. k. w W. wystawiła fakturę VAT nr (...) L. D., z tytułu zwrotu kosztów zastępstwa procesowego, na kwotę 8.950,01 zł brutto, z terminem płatności do dnia 20 stycznia 2014 r. Pismem z dnia 13 stycznia 2014 r. Kancelaria (...) – Z. sp. k. w W. zwróciła się do L. D. o wpłatę należnego wynagrodzenia wraz z kosztami zastępstwa procesowego zgodnie z fakturą (pismo powoda k. 45, faktura VAT k. 46).

Pismem z dnia 12 lutego 2014 r. Kancelaria (...) – Z. sp. k. w W. wezwała L. D. do uiszczenia kwoty 8.950 zł, w terminie 7 dni od dnia otrzymania pisma na wskazany rachunek bankowy, pod rygorem skierowania sprawy na drogę postępowania sądowego (wezwanie do zapłaty k. 47, potwierdzenie odbioru k. 48).

W dniu 14 kwietnia 2014 r. Kancelaria (...) – Z. sp. k. w W. sporządziła fakturę korygującą nr K1, w której wskazano, że w fakturze (...) błędnie podano kwotę kosztów zastępstwa procesowego do zwrotu. Właściwa kwota to 1.800 zł. (faktura korygująca k. 49, potwierdzenie odbioru k. 50).

Powyższy stan faktyczny Sąd ustalił na podstawie powołanych powyżej dowodów z dokumentów, które nie budziły wątpliwości Sądu co do ich autentyczności ani zgodności z rzeczywistym stanem rzeczy i nie były kwestionowane przez żadną ze stron niniejszego postępowania oraz twierdzeń stron przyznanych wprost i niezaprzeczonych przez stronę przeciwną, na podstawie art. 229 k.p.c. i 230 k.p.c.

W ocenie Sądu, za wiarygodne należy uznać zeznania złożone w charakterze stron w imieniu powoda przez M. J. Z. oraz pozwaną L. D., w kwestiach dotyczących zawarcia umowy zlecenia usługi prawnej jej wykonania oraz zakresu pełnomocnictwa procesowego, udzielonego przez pozwaną powodowi. W tym zakresie zeznania były spójne oraz korespondowały z dowodami z dokumentów złożonych do akt sprawy, składając się wraz z nimi na spójną i logiczną całość. W zakresie istotnym dla rozstrzygnięcia sprawy treść zeznań stron nie była wzajemnie sprzeczna.

Sąd zważył co następuje:

Powództwo zasługiwało na uwzględnienie w części.

Powód dochodził w niniejszym postępowaniu, zasądzenia od pozwanej kwoty 8.850 zł, tytułem zapłaty wynagrodzenia za wykonanie umowy zlecenia usługi prawnej, z dnia 12 czerwca 2013 r.

Zgodnie z art. 734 § 1 k.c., przez umowę zlecenia przyjmujący zlecenie zobowiązuje się do dokonania określonej czynności prawnej dla dającego zlecenie. W braku odmiennej umowy zlecenie obejmuje umocowanie do wykonania czynności w imieniu dającego zlecenie. Przepis ten nie uchybia przepisom o formie pełnomocnictwa (§ 2).

Stosownie do treści art. 735 § 1 k.c., jeżeli ani z umowy, ani z okoliczności nie wynika, że przyjmujący zlecenie zobowiązał się wykonać je bez wynagrodzenia, za wykonanie zlecenia należy się wynagrodzenie.

W świetle art. 740 k.c., przyjmujący zlecenie powinien udzielać dającemu zlecenie potrzebnych wiadomości o przebiegu sprawy, a po wykonaniu zlecenia lub po wcześniejszym rozwiązaniu umowy złożyć mu sprawozdanie. Powinien mu wydać wszystko, co przy wykonaniu zlecenia dla niego uzyskał, chociażby w imieniu własnym.

Jeżeli kilka osób dało lub przyjęło zlecenie wspólnie, ich odpowiedzialność względem drugiej strony jest solidarna (art. 745 k.c.).

Artykuł 750 k.c. stanowi, że do umów o świadczenie usług, które nie są uregulowane innymi przepisami, stosuje się odpowiednio przepisy o zleceniu.

Strony postępowania łączyła umowa zlecenia usługi prawnej na mocy, której powód zobowiązał się do prowadzenia w imieniu pozwanej, sprawy sądowej dotyczącej wypadku zaistniałego w dniu 10 stycznia 2011 r. i uzyskania odszkodowania od podmiotu odpowiedzialnego za jego skutki tj. Towarzystwa (...) S.A. V. (...) z siedzibą w W..

Należy zauważyć, że powód prowadzi kancelarię prawną trudniącą się zawodowo świadczeniem usług prawnych. Od radcy prawnego wymagać należy podwyższonego poziomu staranności przy wykonywaniu zlecenia, albowiem jest on podmiotem zawodowo trudniącym się świadczeniem pomocy prawnej (art. 355 § 2 k.c.). Jeżeli więc podejmuje się działać starannie, trzeba przez to rozumieć, że zobowiązuje się do prowadzenia sprawy klienta według obiektywnych zasad wiedzy prawniczej i etyki zawodowej, nie zaś tylko według tego, czego można od niego - lub nawet przeciętnie starannego adwokata - oczekiwać (wyrok Sądu Apelacyjnego w Łodzi z dnia 28 sierpnia 2014 r., I ACa 272/14, LEX nr 1511686).

W celu wykonania umowy zlecenia pozwana udzieliła powodowi pełnomocnictwa procesowego ogólnego do reprezentowania jej w Sądzie Okręgowym w Warszawie, w sprawie przeciwko Towarzystwu (...) S.A. (...) z siedzibą w W..

Zgodnie z art. 87 § 1 k.c., pełnomocnikiem może być adwokat lub radca prawny, a w sprawach własności przemysłowej także rzecznik patentowy, a ponadto osoba sprawująca zarząd majątkiem lub interesami strony oraz osoba pozostająca ze stroną w stałym stosunku zlecenia, jeżeli przedmiot sprawy wchodzi w zakres tego zlecenia, współuczestnik sporu, jak również rodzice, małżonek, rodzeństwo lub zstępni strony oraz osoby pozostające ze stroną w stosunku przysposobienia.

Pełnomocnictwo procesowe obejmuje z samego prawa umocowanie do:

- 1) wszystkich łączących się ze sprawą czynności procesowych, nie wyłączając powództwa wzajemnego, skargi o wznowienie postępowania i postępowania wywołanego ich wniesieniem, jako też wniesieniem interwencji głównej przeciwko mocodawcy;
- 2) wszelkich czynności dotyczących zabezpieczenia i egzekucji;
- 3) udzielenia dalszego pełnomocnictwa procesowego adwokatowi lub radcy prawnemu;
- 4) zawarcia ugody, zrzeczenia się roszczenia albo uznania powództwa, jeżeli czynności te nie zostały wyłączone w danym pełnomocnictwie;
- 5) odbioru kosztów procesu od strony przeciwnej (art. 91 k.c.).

Pozwana w toku postępowania podnosiła, że nie jest zobowiązana do zapłaty wynagrodzenia za wykonanie umowy zlecenia przez powoda, bowiem wykonał on umowę w sposób wadliwy, gdyż pozwana nie zgodziła się na określoną w ugodzie kwotę zadośćuczynienia oraz wskazywała, że zawarcie w jej imieniu ugody ograniczyło, jej możliwość dochodzenia w przyszłości odszkodowania od ubezpieczyciela. Jednakże w ocenie Sądu niewątpliwie jest, że powód w celu wykonania umowy zlecenia, wniósł pozew do Sądu Okręgowego w Warszawie o zapłatę kwoty 76.000 zł wraz z ustawowymi odsetkami od dnia 31 od zgłoszenia szkody ubezpieczycielowi. Podjął rozmowy negocjacyjne ze stroną przeciwną i w dniu 19 grudnia 2013 r. zawarł ugodę pozasądową. Następnie stosownie do postanowień ugody, cofnął pozew wraz ze zrzeczeniem się roszczenia. Niesporny pomiędzy stronami był również fakt, że w dniu 7 stycznia 2014 r. pozwana otrzymała kwotę 47.000 zł, tytułem zadośćuczynienia przelewem na konto bankowe, którą przyjęła. Poza sporem pozostaje fakt, że powód w ramach umowy zlecenia zobowiązany był do prowadzenia sprawy sądowej pozwanej i w tym zakresie wykonał umowę zlecenia, a pozwana otrzymała wypłatę zadośćuczynienia.

Zaznaczyć przy tym należy, że celem umowy zlecenia nie jest osiągnięcie danego rezultatu, lecz podjęcie czynności nakierowanych na jego uzyskanie. Strony, w świetle art. 353i k.c. w zw. z art. 734 § 1 k.c., nie mogą zatem skutecznie ustalić, że zawarta przez nich umowa o obsługę prawną będzie umową rezultatu i uzależnić wynagrodzenie wyłącznie

od tego, czy rezultat ten zostanie osiągnięty (wyrok Sądu Apelacyjnego w Szczecinie z dnia 11 czerwca 2014 r., I ACa 302/14, LEX nr 1496521). Jeżeli osiągnięcie rezultatu określonego w celu zawarcia umowy uzależnione jest od wielu już istniejących lub innych, mających nastąpić zdarzeń oraz czynników zewnętrznych, leżących poza oddziaływaniem dłużnika, to z reguły podejmuje on zobowiązanie starannego działania. W zobowiązaniach starannego działania podjęcie przez dłużnika wymaganych czynności przy zachowaniu wiążącego go stopnia staranności oznacza, że dłużnik wykonał zobowiązanie, pomimo iż nie osiągnięto określonego celu umowy (wyrok Sądu Apelacyjnego z dnia 24 stycznia 2013 r., III AUa 837/12, LEX nr 1293109).

Podkreślenia wymaga, że powód jako profesjonalista, który zobowiązany był do starannego działania, przekroczył zakres umocowania zawartego w pełnomocnictwie procesowym, które z mocy art. 91 k.p.c. obejmowało uprawnienie do zawarcia jedynie ugody sądowej. Pozwana upatrywała wyrządzenia jej szkody przez nienależyte wykonanie usługi prawniczej, polegające na zawarciu ugody pozasądowej bez umocowania i zrzeczenie się wszystkich pozostałych roszczeń nieobjętych ugoda pozasądową.

Stosownie do treści art. 471 k.c., dłużnik obowiązany jest do naprawienia szkody wynikłej z niewykonania lub nienależytego wykonania zobowiązania, chyba że niewykonanie lub nienależyte wykonanie jest następstwem okoliczności, za które dłużnik odpowiedzialności nie ponosi. Przy odpowiedzialności kontraktowej ciężar dowodu rozkłada się następująco: wierzyciel obowiązany jest wykazać istnienie stosunku zobowiązaniowego oraz jego treść, fakt niewykonania lub nienależytego wykonania zobowiązania, jak również wysokość poniesionej szkody. Nie ma natomiast obowiązku udowadniać, że wykonanie lub nienależyte wykonanie zobowiązania nastąpiło z winy dłużnika. W art. 471 k.c. zawarte jest bowiem domniemanie, że niewykonanie lub nienależyte wykonanie zobowiązania nastąpiło na skutek okoliczności, za które dłużnik ponosi odpowiedzialność. Tym samym na dłużnika przerzucony został obowiązek wykazania, że nie ponosi odpowiedzialności za okoliczności, na skutek których nastąpiło niewykonanie lub nienależyte wykonanie zobowiązania. Z reguły oznacza to konieczność wykazania, że taka sytuacja wystąpiła, jako skutek zdarzeń niezawinionych przez dłużnika (wyrok Sądu Apelacyjnego w Szczecinie z dnia 17 lipca 2014 r., I ACa 234/14, LEX nr 1527215).

Sąd nie podzielił stanowiska pozwanej, że na skutek zawarcia przez powoda ugody pozasądowej bez umocowania, szkoda pozwanej polega na utracie roszczeń wobec pozwanego i sprawcy zdarzenia w tej części, w której zrzekł się ich powód. Należy zauważyć, że ugoda pozasądowa z dnia 19 grudnia 2013 r. jest bezskuteczna w części, w której zawiera sformułowanie, że „zapłata wyżej wskazanych kwot przez W. czyni zadość jej wszystkim roszczeniom, tak obecnym jak i przyszłym, wynikającym ze zdarzenia z dnia 10 stycznia 2011 r. oraz, że pozwana zrzeka się względem W., jak i sprawcy zdarzenia dalszych roszczeń”. Na uwagę zasługuje fakt, że ugoda pozasądowa została zawarta przez powoda w imieniu pozwanej z przekroczeniem uprawnienia wynikającego z udzielonego pełnomocnictwa procesowego. Stosownie do treści art. 103 § 1 k.c., jeżeli zawierający umowę jako pełnomocnik nie ma umocowania albo przekroczy jego zakres, ważność umowy zależy od jej potwierdzenia przez osobę, w której imieniu umowa została zawarta. W ocenie Sądu pozwana ratyfikowała postanowienia ugody pozasądowej w części, przez przyjęcie kwoty 47.000 zł, tytułem zadośćuczynienia. Pozwana nie powzięła żadnych działań mających na celu zakwestionowanie ugody pozasądowej w tej części. Takie zachowanie w rozumieniu art. 60 k.c. należy uznać za aprobatę dla skutków działań pełnomocnika działającego bez umocowania. Natomiast w pozostałej części, niepotwierdzonej przez pozwaną, ugoda ta jest bezskuteczna względem pozwanej. W tym zakresie pozwana dała wyraz dezaprobaty skutków działań pełnomocnika działającego bez umocowania, co z kolei należy ocenić jako odmowę ratyfikacji ugody pozasądowej w tej części. Pozwana zaskarżyła postanowienie Sądu Okręgowego w Warszawie o umorzeniu postępowania, jednak zażalenie to zostało oddalone. Wydaje się oczywiste, że takie działania pozwanej wskazują, że nie akceptuje pozostałych skutków ugody pozasądowej.

W konsekwencji należy uznać, że pozwana nie wykazała powstania szkody w jej majątku, na skutek działania powoda przy wykonywaniu umowy zlecenia, bowiem ostatecznie nie została pozbawiona możliwości dochodzenia od ubezpieczyciela lub sprawcy szkody odszkodowania i zadośćuczynienia w przyszłości.

W dniu 8 stycznia 2014 r. pozwana wypowiedziała powodowi umowę zlecenia oraz pełnomocnictwo procesowe. Jednakże zgodnie z art. 746 § 1 k.c., dający zlecenie może je wypowiedzieć w każdym czasie. Powinien jednak zwrócić przyjmującemu zlecenie wydatki, które ten poczynił w celu należytego wykonania zlecenia; w razie odpłatnego zlecenia obowiązany jest uiścić przyjmującemu zlecenie część wynagrodzenia odpowiadającą jego dotychczasowym czynnościom, a jeżeli wypowiedzenie nastąpiło bez ważnego powodu, powinien także naprawić szkodę. W razie odpłatnego zlecenia wynagrodzenie należy się przyjmującemu dopiero po wykonaniu zlecenia, chyba że co innego wynika z umowy lub z przepisów szczególnych (art. 744 k.c.).

Skoro powód wykonał umowę zlecenia, należy mu się wynagrodzenie, które Sąd ustalił w oparciu o wysokość zadośćuczynienia wypłaconego pozwanej, w kwocie 47.000 zł. Stosownie do postanowienia § 2 umowy zlecenia, powodowi należało się wynagrodzenie określone w wysokości 15% wartości wszystkich świadczeń uzyskanych na rzecz pozwanej, co daje kwotę 7.050 zł. Sąd oddalił natomiast powództwo w części dotyczącej kosztów postępowania sądowego w wysokości 1.800 zł, ponieważ roszczenie to zasługiwałoby na uwzględnienie, gdyby koszty zostały zasądzone przez Sąd w postępowaniu sądowym, do czego jednak nie doszło.

Odnosząc się do żądania zasądzenia odsetek, zauważyć należy, że zgodnie z art. 481 § 1 k.c. dłużnik opóźniający się ze spełnieniem świadczenia pieniężnego jest zobowiązany do uiszczenia odsetek za czas opóźnienia. W braku określenia przez umowę stron stopy procentowej obowiązują odsetki ustawowe – art. 481 § 2 k.c. Opóźnienie się w spełnieniu świadczenia powstaje, jeżeli dłużnik nie spełnia go w czasie właściwym. Pismem z dnia 13 stycznia 2014 r. pozwana została poinformowana o wysokości wynagrodzenia należnego powodowi, zatem zasadne jest zasądzenie odsetek zgodnie z żądaniem pozwu po upływie 7 dni od tej daty tj. od 21 stycznia 2014 r. do dnia zapłaty.

Mając powyższe na uwadze Sąd orzekł jak w sentencji wyroku w pkt I i II.

O kosztach procesu Sąd orzekł w pkt III wyroku na podstawie art. 98 k.p.c. w zw. z art. 99 k.p.c., w zw. z art. 100 k.p.c.

Zauważyć należy, że powód utrzymał się ze swoimi żądaniami w 80%, a pozwana w 20%. Powód poniósł następujące koszty procesu: opłata od pozwu w wysokości 300 zł, wynagrodzenie pełnomocnika procesowego ustalone na podstawie § 6 pkt 4 Rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 28 września 2002 r., w sprawie opłat za czynności radców prawnych oraz ponoszenia przez Skarb Państwa kosztów pomocy prawnej udzielonej przez radcę prawnego ustanowionego z urzędu (Dz. U. nr 163, poz. 1349 ze zm.) w wysokości 1.200 zł oraz opłata od pełnomocnictwa w kwocie 17 zł. W sumie 1.517 zł. Pozwana nie poniosła żadnych kosztów postępowania. Mając na uwadze wynik sprawy powoda obciążała kwota 303,40 zł, a poniósł koszty sądowe w kwocie 1.517 zł, a zatem zasądzeniu na jego rzecz od pozwanej podlegała kwota 1.213,60 zł (pkt III wyroku).

Wobec powyższego orzeczono jak w sentencji.

SSR Paweł Szymański

ZARZĄDZENIE

4.05.2015 r.

Odpis wyroku z uzasadnieniem doręczyć pozwanej z pouczeniem o apelacji.